

Tom McCready:

MOJE UNITÁŘSKÉ KREDO

Unitáři bývají příslušníky jiných denominací často obviňováni, že jejich víra je příliš neurčitá, že si každý unitář věří, jak se mu líbí. Proto časopis Inquirer má zvláštní sloupek, kde unitáři vyjadřují svou víru. Je to pro nás výzva, abychom se v podobném rozsahu pokoušeli o totéž.

Jsem členem této církve, protože svůj úkol vidím v tom, jak vyjadřovat náboženskou odezvu k duchovním požadavkům, problémům a možnostem naší současnosti.

Jsem členem této církve, protože usilovně hledám způsob, jak být věřící a takový náboženský způsob bytí, který je moderní a přitom zralý, který je intelektuálně věrohodný a ve stejném rozsahu emočně vyvážený; který nám dovoluje žít prostě a skromně, s jasnou a soucítěním ve stále složitějším, zmateném a rozpory a konflikty zmítaném světě.

Jsem členem církve, kde je prostor pro angažovanost a vnímavost, jakož i poezii v její náboženské praxi.

Jsem členem církve, která nejenže toleruje lidskou rozmanitost, ale která ji vítá a oslavuje.

Jsem členem církve, kde se nebojíme a nestydíme za různé tvary a barvy lidského srdce.

Jsem členem církve, kde křehkost člověka se nepokládá za bolestnou vadu, nýbrž za nádhernou hlubinu, kde dlí Bůh. A věřím, že Bůh, který je stvořitel i udržovatel celého vesmíru, je též Bůh, který nás láskyplně stvořil; že Bůh je větší než jakékoliv náboženství, větší než veškeré naše představy o něm; že všechna naše slova a všechna naše umění nemohou obsáhnout vševůrčí lásky Boží. Věřím, že Boží hlas můžeme slyšet ve svatých písmech pěti světových náboženství a že písmena křesťanské tradice mají pro nás zvláštní hloubkou i jemnost, a zvláštní rozsah i ozvěnu, a že ve slovech Ježíše je obsažena všechna poezie lidského srdce. Avšak přitom jsem si jist, že Bůh promlouvá ke všem národům, ke všemu svému lidu, v jejich vlastních jazycích.

A také věřím, že Bůh promlouvá v západu i východu slunce a v seskupení hvězd; a skrze déšť a duhu na obloze; a skrze větvičku obsypanou květy na větvi stromu.

Věřím, že nacházíme přítomnost Boha v nás samých, když se učíme pohlížet na strádající svět ne se strachem a hořkostí, ale s láskou, soucitem a pokorou.

Věřím, že jsme nejvíce sami sebou, když spočíváme v Boží moudrosti a že pokora před Bohem je největší moudrost a zdroj veškeré naděje a štěstí v tomto světě.

Nyní vám položím otázku: jsou tato slova někoho, kdo „ničemu nevěří“?

The Inquirer 7581, 23. srpna 2003. Překlad Eliška Merhautová.

Vlasta Čermáková:

Čím je nám víra v Boha?

VÍRA V INTELIGENCI BOŽÍ
JE MÍROU DEMOKRACIE NA ZEMI-

Je-li malá,
lidem v zimě sněží,
ale v míře hojné,
lednový taví čas,
jako blahodárné slunce,
KRISTOVO DESATERO citů
teplem umocňuje nás,
aby od věků
do věků,
zas a znova,
zelenou střechou života,
prorůstalo nám
každé Jeho slovo,
každá Jeho věta.

EKOFILOZOF BILANCUJE

K 80. výročí narození Borise Merhauta (Praha 6. ledna 1924)

Rozhovor měl připravit redaktor Vokna a překladatel L. Drozd, který se z rodinných důvodů omluvil. Proto jsem použil dotazů, které mi dával manažer Kastálie Mgr. Zdeněk Vrška jednak během doby, kdy mne odvážel z Brna do Bolíkova, jednak

přímo v Kastálii. Některé kladl Petr Dubský, který mne obětavě vozil po vlastech českých, když jsme pro nadaci hledali vhodný objekt.

Jakým vlivům jsi byl vystaven v dětství?

Otec byl bez vyznání, pokřtěn jsem byl pravoslavným popem a maminka mne o vánocích a velikonicích vodila na předlouhé bohoslužby do kaple, která byla vyhrazena pravoslavným v dejvickém chrámu Čs. husitské církve. Zřejmě proto, že v Dejvicích, kde byl generální štáb a ministerstvo obrany, žilo nemálo důstojníků-legionářů, kteří měli za ženy Rusky; děti nechávali ve víře svých žen. Bývalo tam pěkné, až vroucí ovzduší. Od návštěvy hodin náboženství jsem byl osvobozen, protože otci - hygienikovi vadilo, že se konají ve sklepních, špatně větraných prostorách. A tu se mé náboženské výchovy ujala neprovdaná učitelka, evangelička teta Alba. Její vyprávění příběhů bylo tak poutavé, že mistr Nazaretský a jeho žáci přímo oživali. Obcoval jsem s nimi stejně jako s indiánskými hrdiny Karla Maye. Odvodil jsem si, že Indiáni žijí v Indii a na svou bájnou Indii jsem se tak upnul, že předurčila mou kariéru indologa.

Maturoval jsi za Protektorátu, kdy k dalšímu studiu nebyla příležitost, že ne?

Bylo třeba využívat každé příležitosti. Objevil jsem v Orientálním ústavě kurs hindustánštiny, na který mne uvolňoval i německý šéf nádvorní čety v Junkersově zbrojovce v Modřanech. Kromě toho ve vzácném volnu jsem navštěvoval kroužek paní Heleny Dvořákové, sestry slavného malíře, který portrétoval mistra šrí Rámakrišnu. Byla napojena na Rámakrišnovu misii a žáky svámiho Vivékánandy. Narazil jsem na Minaříkovu Přímou stezku a osobně se s autorem seznámil.

Jak začaly tvé kontakty s pražskou Unitárií?

Jako středoškolák jsem tam chodil na přednášky dr. Tomáše, které měly nesmírný ohlas. Světla Kavková, sestra kazatele Dušana, mne navrhla jako recenzenta sborníku, který měl v Unitárii vyjít. Autoři byli mou objektivní kritikou buď roztrpčení nebo zdrceni: jakkoliv si Březiny vážím a mám ho rád, nemohl jsem přitakat, že šlo o autora světového, protože dodnes jeho tak vynikající dílo je v zahraničí málo známo (překládat jeho básně nikdo nedovede). I oba články R. Persana o indické filozofii a o zenu byly psány horkou jehlou. Autor uznal, že potřebují upravit. Když jsem se chystal jako posluchač religionistiky a indologie na studijní pobyt v Británii, dal mi dr. Kavka doporučení na rev. Kieltyho a na Essex Hall. Tam byl výborný šéf odboru mládeže a jeho sekretářka Annette Percy. Jako jeden ze tří hlavních řečníků jsem na konferenci ve Flaggs pravdivě informoval o persekuci věřících v totalitě. Prosil jsem účastníky, aby o tom nebyla ani zmínka v interních publikacích. Na štěstí pochopili, že bych mohl být žalářován „pro pomlouvání socialistické vlasti“ a tak jsem unikl soudu. Nebyla to legrace: kamarád hudebník Vlasta Marek za pouhou zmínku v Japonsku vycházejícím rockovém časopise o persekuci českých hudebníků dostal půl roku nepodmíněně.

Mělo tvé vystoupení nějaký ohlas pro navázání kontaktů s britskými unitáři?

Pod hlavičkou IARF do Prahy přijela skupina mládeže v čele s rev. Manteuflem. Byli tam unitáři z Británie, Nizozemska i Švýcarska. Kontakty se k nelibosti Církevního úřadu rozvíjely a čeští unitáři v čele s dr. Antropiem a Zdenkou Brabcovou se vydali do Anglie. Došlo k přijetí do IARF. O tom všem z bezpečnostních důvodů bylo pramálo zpráv. Proto se mohu jen usmát, když činnost během totality kriticky hodnotí někdo, kdo nemá o obtížích onoho temna ani ponětí.

Setkal jsi se v zahraničí s někým duchovně vyspělým?

Podnětné bylo setkání v polosuterénním londýnském bytě s chotí básníka Edwina Muira, prvního britského kulturního atašé v Praze po r. 1945. Zapůsobila na mne vizionářka Kathleen Raine, kterou do češtiny tlumočila Jiřina Hauková. Týden jsem strávil v poloopuštěné vsi v skotských Highladsasi 7 km nad jezerem Loch Ness v rodině spisovatelky Kate Stewardt. Když její dceři bylo 5 let, přestěhovali se z velkoměsta Glasgowa do Abriachanu na Vysočině, aby Hilda vyrůstala v optimálním, přírodně čistém prostředí. Opustili svá povolání, aby se stali croftery, malozemědělci a chovateli ovcí. Na návsi jsem tam nasbíral košík křemenáčů, které horalé nejedli. Po duchovní stránce bylo nejpodnětnější setkání s guruem Marco Pallisem, Řekem usedlým v Británii, který byl zasvěcen do tibetské tradice.

Měly tyto styky jednorázový charakter nebo přetrvaly navzdory Železné oponě?

Na recepci k ukončení CIMP – kongresu neurologů a psychiatrů v Obecním domě jsme se s ženou nečekaně poznali s lékařem, žákem gurua Pallise. Stewartovi nás požádali, abychom se ujali přítele jejich dcery, Lorda Somerseta, milovníka staré architektury. Vzpomínám živě, jak lezl po střeších Maltézkého kláštera, kde za totality sídlil Orientální ústav. Když jsme dostali pozvánku na 14. červenec, státní francouzský svátek, šel tam s námi bez pozvánky s odůvodněním, že je francouzským šlechticem, neboť jeho rod se nikdy nevzdal nároku na latifundie v Normandii, o něž je připravil král Filip II. r.1214. Měli jsme Hughu rádi a on nám náklonnost oplácel: po sovětské okupaci, když tolik našich přátel se vystěhovalo, nám Hugh nabídl affidavit, umožňující usadit se na jeho zděděných statcích. Neemigrovali jsme záměrně, abychom byli živým příkladem, že i v zemi pokořené husákovským útlakem lze přežít; protože jsme byli členy iniciační skupiny, neifiltrované StB, takže jsme žili v jiné prostorovosti, ne v převládajícím ovzduší strachu. Tato vyšší ochrana fungovala i během četných výslechů, kde jsem opětovně odmítal stát se spolupracovníkem vojenské kontrarozvědky, která chtěla opakovat na lidech experimenty s psychotropními látkami, které prováděly jak CIA, tak KGB. Měli např. falešnou představu, že půl litru LSD do vodojemu by vyřadilo obránce, takže město nepřátel by se dalo obsadit bez ztrát na životech. Ke cti psychiatrů a psychologů, kteří měli povolení pracovat terapeuticky s psychedelickými látkami nutno vyzdvihnout, že nikdo z nich se „nedal na vojnu nalejt“, aby výzkum kontrašpionáži umožnil. Pomstili se tím, že zakázali slibnou

aplikaci psychotropních látek u neurotiků a alkoholiků, kde zahraniční výsledky byly lepší než behaviorální metody doc. Skály. Avšak i během jiných ostrých výsledků, kde kamarádi byli bití jako žito, jsem nedostal jedinou ránu. Tu musela zafungovat silnější moc než anděl strážný.

Mohl bys psychedelickou látkou vyvolaný rozšířený stav vědomí přiblížit?

Na štěstí uvolnění ze svěrací kazajky ega se dostavilo po extázi dosažené klasickou metodou kontempace. Rozvinutý řád se zjevil jako laboratoř, v níž byla zdánlivá změt' skleněných kadlubů, nádob a trubic, v nichž klokotaly roztoky různých barev. Jejich uspořádání nebylo nahodilé, vše vytvářelo účelný celek. Laboratoř se náhle proměnila ve vnitřek těla a já se v tepně ztotožnil s červenou krvinkou. Zmizela svěrací kazajka jáství a stal jsem se jásavou blažeností, kterou anglický mystik 17. století nazval felicity a systémový analytik Fritjof Capra součástí tance Šivy Natarádže. Vytryskla jistota, že každý atom, každé živé jsoucno je součástí síťoví vespolného Života a že Stvoření z vůle Tříkrát Svatého je v podstatě dobré. Je pro mne úsměvné, že ani v tomto oblažujícím stavu Traherne se neodpoutal od kapitalistického pojmu vlastnictví, když napsal: „Patřily mi ulice, chrám, patřili mi i lidé. Patřila mi obloha a také slunce, měsíc a hvězdy a celičkový svět... a já jediný jsem se z nich radoval.“ Zdá se mi legrační vrcholný zážitek připodobnit mentalitě svých obchodně podnikatelských spoluobčanů.

Budiž, uvědomil sis ve vyšším stavu vědomí, že Stvoření je dobré: šlo o změnu kvality vědomí, nikoliv o změnu kvality světa. Jak se v běžném, holotropním vědomí vyrovnáš s krutostí boje o přežití a hromadným pácháním zla, jehož jsme denně svědky?

Aby k stvoření došlo, musí tu být páry protikladů jako den a noc, bílé a černé, jin a jang, na kosmické úrovni Světlo a temnoty. Oč více se svým životem pokoušíme přitakávat světlu, míru a dobrou, tím lépe musíme být připraveni čelit zuřivým útokům tahacích panáků temnoty.

Není to sestup z vědomí Jednoty na úroveň dualismu?

Odpověď nám dává jak Bhagavadgíta, tak Nový zákon. Zrodili jsme se na jevišti dějin s předem stanovenou rolí. V Ardžunově případě s rolí kšatrije, bojovníka na poli ctnosti a řádu (dharmakšétra). Platí i husitské „bijte je, bijte, nikoho neživte!“, ale bez stínu zloby či nenávisti. Apoštol sv. Pavel nás vybízí: „Oblect se v plnou zbroj Boží... Stůjte opásáni pravdou, oděni v pancíř spravedlnosti, obuti do pohotovosti k evangeliu pokoje. Navíc si vezměte štít víry a prilbu spásy a meč Ducha, tj. slovo Boží.“ (List k Efezským, VI, 11 – 17)

Jak jsi objevil svou roli bojovníka proti vší nespravedlnosti a útlaku.

Dostal jsem křestní jméno Boris, což je rozkazovací způsob slovesa borot'sja s významem bojovat. Kéž bych se raději jmenoval Bohumír, Bohuslav či Fridrich,

bohatý mírem. Být bojovníkem za pravdu a spravedlnost ve světě, který si zvykl na kompromisy se zlem není lehký úděl. Dařit se může jen tehdy, je-li vozatajem Ardžuny sám Bůh, Kršna.

Slyšeli jsme, že jste za totality provozovali ve vsi Budínku u Dobříše experimentální mini-ášram, kam jezdili přátelé jógy z celé republiky. Měl skromnější rozměr než ášram dr. Tomáše na Sázavě, protože jsi dával přednost pracovat s menšími skupinami. Co je pravdy na tom, že jsi zasahoval i do vysoké politiky?

Nejprve jen jako svědek: dne 9. května 1945 mne doma vyzvedlo generálské auto a plukovník Fokin mne naverboval jako rusko-českého tlumočnicka do štábu maršála Koněva. Byl jsem svědkem ostrého jednání, kdy Rusové se snažili oddálit příjezd prezidenta Beneše do Prahy, protože nemohli zaručit jeho bezpečnost. On si však postavil hlavu a přijel nedbaje přestřelek se záškodníky. Po druhé jsem ze Štrasburku přivezl, přeložil a zpracoval materiály, které zdůvodňovaly, proč nevstoupit do FAO, Úřadu OSN pro potraviny a zemědělství. Ten za řízení zkorumpovaného nigerijského byrokrata Saoumy sabotoval „Rolnickou chartu“ a byl ve vleku nadnárodních společností produkujících strojená hnojiva a pesticidy. Tehdejší ministr životního prostředí Ivan Dejmal nevstup ve vládě obhájil, ale za jeho nástupců ke vstupu do FAO k naší škodě došlo. Koho to zajímá, najde materiály v č. 4/91 časopisu Ekologie a společnost.

Proč jsi byl iniciátorem otevřeného dopisu finančníkům, zasedajícím v Praze?

Detailně jsem se seznámil se škodlivostí politiky bossů Světové banky a IMF – Mezinárodního měnového fondu v Madridu, kde na Svobodné lékařské fakultě v deseti paralelních sekcích na 5000 účastníků alternativní konference analyzovalo škodlivost politiky těchto mamutích organizací. Ty např. samy přiznávají, že ve světě je desetkrát víc oběživa, než je třeba. Těch 9/10 kapitálu slouží jen ke spekulaci. „Tlustí kocouři“, jak se ředitelům bank říká, se dosud ubránili tzv. Tobinově dani ve výši 0,04% z transakcí přes hranice, které by vylepšily státní rozpočty. IMF a SB financují neekologické projekty jako stavbu silnic v deštných pralesích a stavbu přehrad, které vysidlují tisíce rolníků.

Reagovala ministryně zdravotnictví na Tvůj otevřený dopis, který jsme uveřejnili v Poutníku?

MUDr. Součková poděkovala za iniciativu osobním dopisem z 26. 11. '03. Zdůraznila, že je prvním ministrem, který se utrpením umírajících zabývá, kdyby ti místo morfia dostávali psychedelické látky jako LSD či psilocybin, lehčeji by svět opouštěli. Za totality experiment nepovolili z ideologických důvodů, protože nabyté zkušenosti bouraly materialistický světový názor. Thanatologií se naši konvenční lékaři neradi zabývají. Smrt pacienta pokládají za svou porážku.

Kde vidíš východisko z dnešní tak hluboké mnohoúrovňové krize?

Na oceánu, kde na kontinentech převažuje asociální patologie tržního hospodářství, je třeba budovat ostrůvky pozitivní deviace, lokální a regionální soběstačné pospolitosti, fungující mimo žentour majoritních společností. Že třetí cesta možná je, o tom se můžeme přesvědčit v jihoindické Auroville, bengálském Šántinikétánu, ve Findhornu ve Skotsku, v Schumacher College s ekologickou farmou v jižní Anglii, na dánské ekofarmě Dvě labutě, v braniborském Středisku experimentálních sociálních designů ZEGG v Belzigu či v jeho odbočce Tamera v Portugalsku. Mají různé ideologie, ale jejich společným jmenovatelem je dobrovolná skromnost a snaha Gáji, matce-Zemi vděčně vracet, nejen od ní chtivě brát.

K jakému životnímu krédu jsi dospěl ve svých 80 letech?

Nejsme na světě sami pro sebe, ale pro druhé. Znamená to pokorně sloužit, vzácné je lidské zrození, kdy každý jedinec dostává do vínku světlo velikosti palce, které je brankou do ráje srdce a hlubiny bezpečnosti. Varujme se osmi zel: bezpracně nabytého bohatství, rozkoše bez svědomí, vědění bez charakteru, vědy bez pokory, politiky bez zásadovosti, podnikání bez mravnosti a poctivosti, náboženské víry bez oběti, občanských práv bez zodpovědnosti. Při veškerém našem konání vycházejme z těchto samozřejmých pravd: že

- Gáia, planeta Země, je vzájemně propojeným životodárným systémem, naší matkou,
- že všichni lidé, bez ohledu na rasu, jsou děti téhož Ducha,
- že naším posláním je nejen žít vedle sebe, nýbrž navzájem se milovat a spolupracovat,
- že máme sloužit nejen lidem, ale i veškerému mimolidskému stvoření jako zvířátkům, ptákům, rybám a obojživelníkům, ale i přírodním útvarům jako lesům, řekám, jezerům, horám, divočině,
- že základní právo na život, svobodu, sebeuskutečnění a důstojnost je neoddělitelné od naší povinnosti ctít posvátnost veškerého života,
- že o blaho matky-Země se máme přičiňovat tak, že se k ní budeme chovat jako dobře vychované děti, které od ní nejen berou, ale i vděčně vracejí.

Vážený pan

dr. Boris Merhaut

O. S. Kastalie

Horní Bolíkov 39

378 53

Vážený pane doktore,

děkuji Vám za Váš zajímavý dopis. Mohu Vás ujistit, že se na Ministerstvu zdravotnictví již delší dobu zajímáme o problematiku zdravotně sociálních hospitalizací i terminální péče. Jsem první ministr, který se touto problematikou zabývá. Velmi často diskutuji s lidmi, kteří se touto problematikou zabývají a pohybují se v této oblasti.

Děkuji Vám ještě jednou za Vaše podnětné návrhy. Přeji Vám do Vašeho dalšího života hodně zdraví a spokojenosti.

S pozdravem

MUDr. Marie Součková

Theodore Roszak:

EKOLOGIE A MYSTIKA PŘÍRODY

Zánik alchymie pro západní kulturu znamenal vymizení přírodní filozofie, založené na vizi posvátna. Její zbytky, někdy sotva patrné ozvěny hermetismu, přežívaly v romantismu, aby podpořily jeho odpor vůči uniformní vizi světa. Nejvyšší cíl alchymie a gnóze, vyjádřený v mnoha variantách symbolu Jednoty všeho, se s tradicí zcela vytratil. Jako všechny archaické symboly byl zamlčen a částečně zbaven svého smyslu.

Podle J. Bronowskiho „čas od času jsme mívali všichni pocit jednoty s přírodou, avšak ta se rozplývala a vyústovala do jakési přiškrcené, beztvaré, nezakořeněné zkušenosti“.

Beztvará a nezakotvená zkušenost! Tak máme rozumět oněm bezmezným a nebetyčným představám jednoty všeho bytí, která odedávna jaksi „shůry“ nám vpadá do mysli? Jako by šlo o nějakou za vlasy přitaženou domněnku, která očekává nástup vědecké metody, díky níž se stane udržitelnou? Samozřejmě že ne. Jde tu totiž o klasický případ ontologických priorit, postavených na hlavu. Přemýšlejme o dědictví nespočetných vhlédů, živoucích vizí, jež se staly námětem lidových písní o vizi celistvého světa. Už Lao c'učil, že „velké Tao plyne všemi směry“. Staroindická moudrost upanišad to vyjadřuje výrokem „tat tvam asi“ – Ty jsi TO! Avatamsakasútra nazírá vesmír jako proměnné světelné tělo Buddhy. Uroboros,

prvotní mýtický symbol hada pohlcujícího vlastní ocas, znamenající všeobsáhlé vědomí Jednoty, kam hermetici vepsali „vše je Jedno“. Wakan-Tanka amerických Indiánů, jehož přítomnost posvěcuje každý předmět. William Blake nás vyzval, abychom „v zrnku písku viděli celý svět“. Dylan Thomas objevil, že „síla pohánějící zelenou mízu rostliny pohání i mou červenou krev“.

Ne, nejde tu o žádnou výstřední hypotézu ani o „příškrčenou, bez tvarou, nezakořeněnou zkušenost“. Jsme konfrontováni s kosmickým vědomím, s přesvědčením, vyjádřeným rapsodickou silou, která dokáže v psychické prostorovosti mysli udržovat plamen. Máme co dělat s vhladem, který byl zažit tak, jak může být žita jen Pravda. Je to (metafyzické) poznání (džňána), hlasy jedinců, kteří zakusili jednotu všeho všemocnou zkušeností odpovídající pravé Skutečnosti či Pravdě. Od nich zdělila naše věda svou koncepci kosmu jakožto smysluplného celku. Vizionářské mystické poznání Jednoty má symbolický původ. Představa o přírodě, kterou nyní se neobratně snaží poskládat dohromady v jakousi koláž experimentálních dat a matematických zevšeobecnění, je jen druhotným derivátem.

To, co kdysi bylo výrazem transcendentní zkušenosti, jež nám diktovala ideál bratrství lidstva a vnímavou solidaritu s přírodou, tato Jednota všeho či celistvost se pro nás stala jen kouskem informace o stavbě hmoty nebo jakýmsi abstraktním principem, vydedukovaným z úsudků fyziků, chemiků a biologů. Neurčitě a mdle, ale přece, stále ještě můžeme za jejich „fakty“ a „principy“ zachytit záblesk transcendentní souvislosti a pociťovat její dramatický nápor na naši obrazotvornost. Avšak (rozumem odvozená) Jednota, jak ji známe dnes, již není přímou zkušeností: neuchvacuje srdce a nežadá po nás, abychom k ní byli loajální. Nevznáší žádný neodolatelný a přesvědčivý etický požadavek.

„Goethe prosazoval představu biologického nepřetržitého pole, jakéhosi proudu života,“ říká Ch. Gillespie. „Ten, kdo studuje vnímání jednoty přírody, musí tuto představu nutně přijmout... Jeho kontinuum není polem geometrie, nýbrž pole vnímavosti a soucitu.“

Naše věda zapomíná nebo dokonce posměšně odmítá názor, že právě „subjektivně, prostupované“ kontinuum je skutečným poznáním Jediného: poznáním prapůvodního a univerzálního, poznáním intelektuální iniciativy, umělecké tvorby a mravního zanícení. To je také to, co odlišuje skutečné Poznání (džňána) od pouhého rozumového poznávání.

Psychologický odstup, který odděluje vědecky objektivizovanou představu uniformní přírody od představy Jedinosti prastaré gnóze či džňány, je nesmírný: je to vzdálenost sv. Františka z Assisi od Camusova „Cizince“. Vyjádřeno jazykem existencialismu, je to rozdíl jako mezi životem člověka, který se ve vesmíru cítí doma a živořením toho, který se cítí odcizený jako nějaká kosmická zrůda, mrzák.

Věda zvaná ekologie

Zákony o zachování hmoty, matematické kontinuum, fyzická kontinuita života... nic z toho se nedá přirovnat k mocné rezonanci symbolů jakým je mystická alchymistická svatba

středověkých alchymistů. Nicméně i zde, v našem současném světě, taková oblast lepší rezonance přece jen existuje. Touto oblastí je věda zvaná ekologie.

Ekologie je tím přístupem, kterým se objektivní vědomí vědy ponejvíce přibližuje posvátné vizi přírody, která v sobě skrývá symbol Jednoty či celistvosti. Zdá se, že i ekologové musí časem podlehnout mocnému kouzlu prastaré gnóze a že záhy překročí v mysli tu Berlínskou zeď, která odděluje přírodní mystiku od respektované vědy.

Ne nadarmo byla ekologie oceňována jako „podvratná věda“. Její sensibilita je vskutku radikální úchylkou od konvenční vědy. Ekologie nesystematizuje matematickým zevšeobecňováním ani materialistickým redukcionismem, nýbrž intuitivně se vcituje v co nejširším měřítku do přírodních harmonií. Její modely neoperují s čísly či počty, ale snaží se postihnout rozvíjející se jednotu všeho – jednotu v pohybu (holomouvement). Vypůjčuje si od tvarové psychologie (Gestalt) a je probouzejícím se vědomím celků daleko větších než je pouhý součet jejích částí. Svou povahou je to disciplína kontemplativní a terapeutická. Historik Lynn White jr. nominoval patronem ekologie sv. Františka. Já bych k zakládajícím otcům ekologie přidal i jména hermetických filozofů a romantických básníků. Z povzdálí věků je duch ekologie neustále přiživován vizí Tao starého mudrce Lao c’:

Tao, které lze postihnout slovy,

není věčné a neměnné Tao;

jméno, které lze pojmenovat,

není věčné a neměnné jméno.

Bezejmenné je prapočátkem nebe a země.

Pojmenované je matkou všeho stvoření.

Proto ten, kdo zůstává bez žádosti,

proniká k jádru této tajemnosti;

kdo je naplněn žádostmi,

postihuje jen vnější tvářnost věcí.

Jako všechna léčitelská umění i ekologie je ve svém charakteru skrz naskrz kritická: nemůže však být hodnotově neutrální. To je snad ten nejmarkantnější rozdíl vůči jiným přírodním vědám. Modely, které ekologové studují, zahrnují celistvého člověka s jeho tělem, duší a tělem. V souladu s tím předkládají i svou normu zdraví jako stav tělesné, duševní a sociální pohody. Zásady jsou prosté a srozumitelné: to, co narušuje či co ji zvyšuje, to se musí podporovat. Pro ekologa mít pravdu znamená správně žít. Z jeho bádání vyplývají takové ctnosti jako šetrnost, umírněnost, prozíravost, trpělivost a spolupráce. Ze všech našich věd se ekologie nejvíc blíží pradávno integrativní moudrosti. Ekologie, ne fyzika, je hodna stát se základem přírodních věd. Bude-li věda obohacena o tuto vnímavost, bude to jen k jejímu dobru. Na tom nic nemění fakt, že řada etablovaných

přírodovědců, především biologů, má k humánní ekologii ambivalentní vztah. Tvrdí, že humánní ekologie musí zůstat v první řadě filozofickým hlediskem a že by neměla aspirovat na status systematické disciplíny.

Jinými slovy: čím víc nám ekologie nabízí moudrost, potřebnou k záchraně života (planety Země), tím méně má právo si činit nárok na hrdý status pravé vědy. Vědecká pospolitosť se dnes ekologů chápe jako svých mluvčích k ekologické krizi. Avšak, popravdě řečeno, tento spěch připomíná katolickou církev kanonizující Johanku z Arku, kterou její církevní strážci pravdy upálili na hranici pro čarodějnictví.

Přesto lepší pozdě než nikdy.

Je zde však ještě hlubší problém, kterému budou muset čelit ti nejvášnivější z ekologů. Budou vůbec schopni udržet svůj obor, aby byl pokládán za vědecky rentabilní? V nové ekologické vnímavosti je potenciálně skryta hereze, která se začíná šířit průmyslovým světem. Vystává v imaginativní interpretaci indiánského loveckého rituálu, jak jej popsal krajinný ekolog Ian McHarg:

„Mezi Irokézy byl medvěd vysoce váženým zvířetem. Zápasu s ním předcházela dlouhá monolog, v němž lovec co nejúplněji uvedl své důvody, proč musí medvěda zabít. Byl ujištěn, že lovec nechová přání ho zahanbit, ale že je to potřeba nejen lovce samotného, ale celého kmene. Jestliže si dnes přejeme rozvíjet podobný postoj ke kořisti, který by společnosti lovců zajistil stabilitu, pak právě takové postoje jsou její zárukou. Lovce, který věří, že veškeré (rituální) činy jsou posvátné a důsledné, vnáší do svých vztahů k životnímu prostředí úctu a pochopení. Dosáhne komunikativního vztahu se svým prostředím – bude žít v harmonii s přírodou a právě díky tomu přežije.“

Podle McHarga takováto transcendentní zkušenost Jedinnosti, kterou on naznačuje jako „panteistický postoj“, je zcela funkční a opodstatněná. Její funkcí je vytvářet rituálně regulovaný ekosystém. Nyní, tvrdí McMarga, průmyslová společnost musí vynalézt podobně úspěšný „trik“, jak zacházet se svým životním prostředím. Svou úvahu začíná otázkou: „Kam jinam než k vědě bychom se měli obracet pro přesný obraz světa a nás samých?“

A zde jsme u jádra věci. Je ryze funkcionalistická analýza věčné mystiky přírody dostatečná? Nejsme zde opět a znovu svědky jakési dezinfekce transcendentního symbolu? Ekologie se ocitá na křižovatce. Má se stát další antropocentrickou technikou účinné manipulace, záležitostí expertů a jakéhosi osvíceného sobectví? Má se stát iniciátorkou dlouhodobějšího „rozumnějšího“ plánu dočerpání zbylých zdrojů a zásob planety Země? Anebo nás naše terminologie dotlačí na stranu mystiků přírody a pak se pozná, že hájíme přírodu jako by to opravdu byla milovaná osoba (matka), v níž, jako v nás samých, dlí cosi posvátného?

Ekologie je výstrahou a jejím doporučením je obezřetnost a opatrnost. Avšak proč bychom měli být opatrní? Jenom proto, že v sázce je naše ubohá kůže? To je jedna odpověď. V jejím rámci však příroda zůstává objektivizovaná, její využívání tím nekončí, možná je jen účelnější. Existuje však i jiná možnost. Musíme s přírodou zacházet opatrněji a

šetrněji, protože opatrnost je výrazem lásky. Příroda naši lásku vyžaduje a to nejen v metaforickém smyslu.

Dříve nebo později (ve skutečnosti je čas vždy jen teď) ekologie bude muset dospět k senzibilitě onoho irokézského lovce – vize všech přírodních mystiků, a to způsobem, který znamená víc než pouhý redukcionalistický funkcionalismus. Bude muset upřímně čelit skutečnosti, že moderní věda ve svém hlubinně ekologickém vhledu je poplatná náboženským tradicím sahajícím daleko zpět do prehistorie. Zkušenost Jednoty přírody ve vědomí člověka hořela jasným plamenem dávno před tím než Newton vynalezl svá čísla, která jsou karikaturou velké Pravdy.

Tak ekologie balancuje na prahu hereze. Bude mít odvahu udělat krok vpřed a zrevolucionalizovat i ostatní vědy či vědu jako celek? Tento krok by nebyl výsledkem dalšího výzkumu, nýbrž přeměny vědomí. Irská básnířka Kathleen Raine vyhrocuje problém až na ostří nože: „to nejsou ptáci, kteří mluví, ale lidé učící se tichu.“

Pro mnoho ekologicky motivovaných odpadlíků průmyslové civilizace (a konzumní společnosti), kteří se už naučili onomu tichu – tichu, v kterém rezonují ony archaické symboly, představuje (hlubinná) ekologie jakési poslední tenké spojení s hlavním proudem vědy. Hlubinná ekologie je jediná věda, která se zdá být schopná asimilovat vizionářskou zkušenost a mravní principy, a stát se tak vědou o celistvosti osobnosti.

Není zde však žádná záruka, že dosáhne tak daleko, aby tyto tak netušené dimenze mysli přijala za své. Mohla by rovněž skončit přinejmenším ve své akademické profesně uznávané verzi jako pouhý propracovanější systémový přístup ke konverzi přírodních zdrojů. Otázka zůstává otevřena – bude ekologie poslední ze starých věd či první z věd nových?

Kapitola z knihy Where the Wasteland Ends (Kde končí pustina) 1. vydání New York 1972. (Prvně česky v překladu S. M. Blumfelda ve sborníčku Staňte se (stou) opicí. Kořeny budoucnosti: čtení o hlubinné ekologii, Olomouc, EDO 1992) Nový upravený překlad B. Merhauta.

Rostislav Havránek:

Energeticko-informační potenciál

Princip jeho zachování a změny

V článcích Blahoslavená Matka Tereza a Unitáři společně jsem použil pojem „energeticko-informační potenciál“. V encyklopedických slovnících jej nenajdete. Proto jej chci objasnit.

Mechanistický descartovsko-newtonovský světový názor vycházel z představy pohybu neměnných hmotných částic a těles v prázdném prostoru (vakuu) – a to v makro- i v mikrokosmu. Kvantová teorie i teorie relativity vedou k poznání, že podstatou Jsoucna je nehnota a že hmotné subatomické částice, které se někdy jeví jako částice a jindy jako vlny, jsou koncentrací informačně organizované energie. (Deepak Chopra: Veškeré hmotné věci pocházejí z informací a energie. Ervin Laszlo: Hmotu lze považovat za produkt nulového pole vakua.)

Hmotné částice neustále vznikají z vakua a v něm opět zanikají. Soudobá fyzika potvrzuje slova čínského mudrce Čchang Caja: „Když člověk pozná, že Velké prázdno je plné ‚čchi‘ uvědomí si, že není nic takového jako nicota.“ („Čchi“ je totéž jako indická „prána“.)

Lze tedy říci, že hmotnost je dynamickou existencí energeticko-informačního pole. Jaký je vztah energetické a informační složky?

Energie je obsahem, „náplní“ vakua – tedy zdánlivé „nicoty“.

Informace je zákonitostí – „Tvůrčím Principem“ – vytvářejícím z této „zdánlivé nicoty“ různé formy existence hmoty od subatomických částic přes atomy, molekuly, mezihvězdný plyn, hvězdy, supernovy – z jejichž odpadu se tvoří planety, na nichž se, za k tomu vhodných podmínek, mohou vytvářet různé formy života – až po tvora obdařeného vědomím a schopností pronikat k poznání i těch nejhlubších tajů existence vesmíru i podstaty hmotného a duchovního života v něm.

Takto chápaný Vesmír však přesahuje pojetí vesmíru jako jen našeho Hubbleovým dalekohledem „dohlédnutelného“ časoprostoru.

Ten, podle současných poznatků, vznikl před 13,7 miliardami let. Avšak informace - zákonitost jeho vzniku – musela existovat již v okamžiku nula. Je tedy bezčasová. Teprve jejím tvůrčím ovlivněním energie vakua (oné „zdánlivé nicoty“) se realizuje čas a prostor.

V tomto smyslu lze chápat i slova Evangelia Esejských, později uvedená s malou změnou (místo Zákon – Slovo) v Evangelii sv. Jana: „Na počátku byl Zákon a Zákon byl s Bohem a Zákon byl Bůh.“

Aby však mohlo dojít k tvůrčímu – informačnímu – ovlivnění oné „energie vakua“, i ta musela existovat v okamžiku nula – tedy i ona musí mít bezčasový a bezprostorový charakter.

Závěr: Podstata Tvůrčího Principu (nazývejme ho jakkoli – Bůh, Absolutno, či jinak) je duální – energeticko-informační a JE ZÁKONEM veškerého dění mimo prostor a čas – tedy ne jen v našem časoprostoru. V něm (a možná i v jiných časoprostorech) se hmotné i jisté nehmotné jevy realizují v prostoru a čase. Avšak duchovní jevy jsou, myslím, i v něm bezčasové a bezprostorové a ztotožňují se s Tvůrčím Principem.

Každý hmotný předmět je svou fyzikální podstatou koncentrací informačně organizované energie. Do každého však lze zakódovat a pak z něho získávat další informace. Dokazují to znaky vyryté do kamene, slova napsaná na papír či vytištěná v knize nebo zaznamenané na magnetofonové pásce, počítačové disketě či čipu.

V těchto případech jde o zakódování informací na mechanickém nebo fyzikálním principu. Existují ovšem i jiné způsoby zakódování informací – např. na principu neúmyslného (podvědomého) či úmyslného (vědomého) vkládání pozitivních či negativních informací do hmotných nositelů, jež jimi ovlivňují osoby, které s nimi přicházejí do styku.

Tak dochází k zakódování informací do uměleckých děl. Umělec má kromě talentu lepší či horší vlastnosti, pozitivní či negativní city, nálady, myšlenky či duchovní zaměření. To vše se podvědomě kóduje do díla a ovlivňuje jeho charakter. Vědomé vložení kladného poselství umělecké dílo obohacuje. Je-li pozitivní a příjemce je tak přijímá, dochází k emisi kladného energeticko-informačního vlivu příjemce do díla, které se tím obohacuje. Energetický a informační vliv v díle zakódovaný nazývám jeho energeticko-informačním potenciálem (EIP).

Domníval jsem se, že tento vliv nemůže být energetický, ale jen informační a že zakódovaná informace vyvolává u příjemce energetický projev. Tento názor mi potvrdil zážitek primáře Rosinského, který si chtěl v Turkmenském muzeu v Ašchabádě změřit vliv reliéfu dvou ochranných démonů z výzdoby trůnu partského krále Mitridata a dostal do rukou takovou nálož zla, že ho odhodila, ruka mu opuchla a bolela. Považoval jsem to za důkaz, že by bylo v rozporu s fyzikálním zákonem zachování hmoty a energie, aby kdysi do reliéfu vložená energie ještě nyní, po staletích, takto působila, a že šlo o tehdy tam zakódovanou ochrannou informaci, která, přiblíží-li se někdo s úmyslem, který může vyvolat dojem ohrožení, „vybudí“ energetickou obrannou reakci.

Později jsem si však uvědomil, že existují fyzikální jevy, při nichž dochází k energetickému projevu, aniž se energetický potenciál objektu, který tento projev způsobil, změní. Tak např. permanentní magnet je schopen předměty přitahovat, odpuzovat či zmagnetizovat (dodat jim tuto schopnost), aniž to sníží jeho energetický potenciál.

Začal jsem siderickým kyvadlem ověřovat, nejde-li o obdobný jev i u předmětů, které mají jistý energeticko-informační potenciál.

Výsledek mě mnohdy šokoval. Nejednou jsem dospěl ke zjištění, kterým jsem sám nechtěl uvěřit, takže jejich ovlivnění mou představou a přáním považuji přinejmenším za velmi nepravděpodobné. Přesto chci zdůraznit, že, mají-li být mé poznatky považovány za reálné, je třeba, aby byly ověřeny i jinými subjekty a metodami a proto uvítám spolupráci s každým, kdo by se mohl a chtěl na tom se mnou podílet.

Zpočátku jsem ověřoval EIP obrazů, hudebních skladeb, jídla i jistých přípravků, pak mobilních telefonů a některých dalších entit.

Zjistil jsem, že hodnota EIP hmotných i nehmotných jevů není absolutní, ale relativní a je dána vztahem mezi nimi a jejich příjemci. Týž předmět či jev má ve vztahu k různým lidem různý EIP – někdy může být i opačný (pozitivní či negativní).

Za měřítko intenzity EIP jsem zvolil údaje v metrech. Zpočátku jsem je chápal jako vzdálenost, na níž může nositel EIP pozitivně či negativně působit. Po tom, co údaje nabývaly hodnot tisíců kilometrů, беру je již jen jako odlišení velikosti hodnot EIP jejich nositelů.

Velmi mě udivilo, že tyto hodnoty nemají plynulý charakter, ale realizují se v jistých „kvantech“ daných čísly 3 a 7. Nejde však o násobky, ale o čísla začínající těmito číslicemi (3, 7, 30, 70,...). Toto zjištění jsem neovlivnil žádnou svou představou, spontánně mi vyšlo a vychází. Nazývám je kvantovou energoinformatikou.

Mnohokrát jsem si ověřil, že se EIP předmětu či jevu nemění, bez ohledu na to na kolik lidí pozitivně zapůsobil, není-li podvědomě či úmyslně ovlivněn. Nazývám to principem zachování EIP.

O podvědomém ovlivnění EIP jsem se zmínil v souvislosti s EIP uměleckých děl. Závažným jevem je možnost úmyslného ovlivňování EIP. Zjistil jsem ji náhodně před dvěma lety v souvislosti se vzpomínkou na MUDr. J. Tollingera, který přednášel před pěti lety, ve svých 90 letech, na našem sympóziu o negativním vlivu „černobyli“ a uvedl, že stačí učinit např. nad jím postiženými borůvkami kříž a negativní vliv se eliminuje. Tehdy jsem to nebral zcela vážně, i když jsem si názoru dr. Tollingera vážil. Ale vzpomněl jsem si na to a zkusil to. Výsledek mě téměř šokoval. Kříž učiněný zleva doprava EIP zvyšoval, resp. měnil v kladný – opačný jej snižoval nebo měnil v záporný. Časem jsem zjistil týž vliv pravo- či levotočivého kruhu a spirály.

Postupně jsem dospěl k poznání, že každý druh nositele má jistou „povolenou“ maximální (pozitivní i negativní) hodnotu EIP. Jídlo 70 tisíc, obrazy, hudební skladby i některé jiné entity 700 tisíc – a zcela výjimečně 7 milionů – což je maximálně dosažitelná hodnota EIP. Z hlediska kvantové energoinformatiky lze tak sestavit 28 stupňový systém hodnot EIP s nulou a 14 pozitivními a 14 negativními stupni.

Pro určování hodnot EIP lze používat této stupnice. Zvykl jsem si však na stupnici 3, 7,... 3 a 7 milionů a používám raději tu.

Ověřování i ovlivňování EIP aplikuji zejména u jídla a mobilních telefonů a zkouším to i u jiných hmotných i nehmotných jevů.

Příště uvedu některé již dosažené zajímavé poznatky.

Putování za předky

Vynořili jsme se z nepaměti a nyní jsme tady takoví jací jsme. Máme různé povahy, temperament a zájmy. Jsme veselí, vážní, pomalí, hbití, upovídaní nebo málomluvní,

srdeční nebo uzavření. Chápeme smi sebe více nebo méně, právě tak jako rozumíme nebo nerozumíme svým bližním. V určitém časovém úseku, jsme se setkali v Unitárii, v jedné obci, na některém unitářském programu, při nějaké příležitosti. Málokdo si představuje, že existuje úplně a zcela „sám o sobě“ a že na jeho život, povahu a zájmy neměl nikdo a nic vliv. Ti kdo počítají s reinkarnací chápou sami sebe jako své vlastní potomky inspirované vlivy svých předchůdců, jejich životy, povahami, příběhy, dobou a kulturou, ve které oni tehdy žili. Dle nauky o reinkarnaci uznávají více nebo méně přímé vlivy inspirace předcházejících životů. Avšak ne každý, kdo přichází do Unitárie, je přesvědčen o existenci reinkarnační linie dědictví vloh a zájmů, povah a způsobu a jednání. Avšak téměř každý ví, že je potomkem; zcela určitě alespoň po linii svých pokrevních příbuzných. Putování za předky je často velmi zajímavé dobrodružství. Ve starých záznamech archivů a rodinných kronik lze mnohdy objevit překvapivé skutečnosti nebo tu i tam si zapátrat způsobem téměř detektivním. Naše dávné rodinné tradice, radosti a starosti našich předků a způsob jejich života nás mohou přivést k zamyšlení nad sebou a někdy nám i něco napovědět o nás samotných. Každopádně jsou jednou z informací, která nám může pomoci lépe chápat sami sebe a své bližní. Při putování za předky často objevíme zajímavé lidi – umělce, cestovatele, autory různých spisů nebo duchovní nějaké církve nebo společnosti. Někteří naši předkové měli výrazně zajímavý a bohatý život, za nějakou věc nebo myšlenku bojovali, vedli v minulosti různé spory nebo měli nějakým způsobem tragický osud. To všechno můžeme objevit a může nás to zaujmout. Nejen nás, může to být někdy zajímavé i pro naše přátele v Unitárii. Neobávejme se hovořit mezi sebou o těchto příbězích „z vlastního dávnověku“ a shledáme-li, že život některého našeho příbuzného byl nějak inspirující, podělme se o jeho příběh malým medailónkem nebo vzpomínkou v našem cyklu „putování za předky“. Pomůžeme tak prohloubení vzájemného poznání i sebepoznávání. Můžeme tak učinit ve formě ústní či písemné. Nejzajímavější příspěvky Poutník rád uveřejní.

Jarmila

Vyznání

Někdy volání hlubin a volání krve je takové, že nutí zachytit a předat, aby nemohlo být zapomenuto.

To co jsme a jak jsme utvářeni mocí podvědomých proudů nám neznámých a nepatrných i toho z čeho náš život vyvěrá, toho z čeho myslíme a konáme, co nepřiznáváme ani sami sobě, ale co z nás podvědomě tuší naše okolí a dle toho s námi jedná, to není ani zloba doby, ani naše špatnost, ani lidská špatnost. To jsou ty hlubiny zejíící skrze nás daleko do propasti času za nás zpět k našim předkům a všem na souřadnici místa a času, na níž se nyní my nacházíme, žijeme a putujeme, abychom jakkoliv dále předali.

Když sedíš se svými u stolu, ač jsi sám, jedno srdce nestačí, aby uneslo velikou lásku. Moudrost generací táhne jako mraky oblohou a shlédne na toho, kdo se zastaví a naslouchá.

Jak často tuto tak jednoduchou lidskou pravdu netušíme a násilím přetrháváme svoje kořeny k Tajemství. Smilujž se nad námi, kdo jsi Strážcem Tajemství a Pramenem naším.

Jarmila

Tam, kde bývá Bůh

Umět se zastavit a poslouchat ticho... Zastavit se a vnímat všechny krásy, ale i ošklivost kolem sebe... Ztišit se a sledovat pachtění mravenců, kteří kamsi s čímsi pospíchají a byť život riskují, odhodlaně přebíhají cestu...

Umět se zastavit a s radostí postát nad zpřítomnělým okamžikem očarována prvním listí padáním, šepotajícím, že ještě ne teď, ale potom přijde babí léto a mlha se bude koulet nad choulící se krajinou.

Umět se zastavit a necupovat minulost ani magickou koulí nevěštit budoucnost, ale s vděčností vdechovat přítomnost – to je velká deviza – to je Boží dar.

Trápit se? Rmoutit se? Ale ne – uchopme ten svátostný okamžik, jenž rychle mizí neznámo kam, a ukovejme z něho sílu, odolnost, odvahu a víru... Spěchat? A s veškerým úsilím pěchovat mozkové závity co největším množstvím rozličných událostí? Co s nimi? Chlubit se? Či snad reprezentovat? Ne, to opravdu není můj sen! Takhle já nevěřím

Dívám se na takový venkovský typ jednopatrového domečku vklíněného do krásné přírodní scenérie. Už hodně pamatuje a taky podle toho donedávna vyhlížel. Na periferii Prahy, na okraji obory, kde někdy kdákají i slepice a časně ráno kokrhá kohout a kde, samozřejmě, máte abonentku na jedinečné ptačí koncerty. Obývali jej kdysi nejspíš lesní dělníci. Kdo v něm žije dnes, netuším, ale vila majetného jedince to určitě není. Domeček ale zkrásněl. Dostal novou červenou střechu i fasádu béžovou a okna září bílými nátěry. Je překrásné počasí. Okna s nařasenými záclonkami a sytou červení bohatě rozkvetlých muškátů, v přízemí s mřížemi – to pro případ, že by se potuloval nějaký poberta – se, jak bývalo kdysi zvykem, otevírají směrem ven a působí dojmem do světa rozevřené náruče... „Pojďte ke mně všichni...“ Před domečkem zahrádka obehnaná nízkým dřevěným plůtkem a hýřící pestrobarevnou paletou všech možných druhů květin a trávničkem tu a tam oživeným kamarádem kamenem či oblázkem, Bůh ví odkud, a nezbytnou nádobou vody – to pro ptáčky zpěváčky. Harmonie z toho obrázku vanoucí je živou modlitbou – duši hladí a obohacuje. Však zastav se, ztiš a nech se zasáhnout, poutníče...

V těsném sousedství za mohutnou zdí stojí hotel – soudíc podle značek aut a cen na jídelním lístku – pro cizince. Přemýšlím, jestli tito turisté v honbě za co největším množstvím zážitků v křížových tažených středověkých městech nepřehlédnou tenhle nenápadný pohádkový klenot – Boží koutek ztišení, jenž do světa věřících i nevěřících vysílá paprsky Kristovy lásky... Zda nepřehlédnou ten malý vzorek celého světa radosti, štěstí i bolestného chvění i kýženého míru ducha vybízejícího – „Pojďte ke mně všichni, kdož obtíženi jste...“

Libuše Čepková

Daniel Novotný:

Hledání

Když jsem se narodil, zaplavily mě barvy, zvuky, tvary, vůně... Netrvalo dlouho a začal jsem v nich hledat nějaký řád, nějaké spojitosti abych se měl čeho chytit. Podnětů přibývalo, byly stále složitější, když tu náhle nastala smrt. Nevadí, narodil jsem se již o něco moudřejší znovu, v jiné sféře, kde proud tvarů a barev prýštil také. Lépe jsem se zorientoval a po nějaké době jsem byl schopen sám kombinovat vjemy ve složitější celky a dokonce ve vodotrysku tónů a pohybů vytvářet objekty nové. Následovalo několik zrození a smrtí, během nichž jsem si uvědomil, že některé útvary jsou projekcí jiných bytostí, hledajících a zkoušejících podobně jako já. O dalších několik úrovní dále jsem s nimi již dokázal komunikovat a vzájemně si vyměňovat poznatky z mnohých životů hledání. Stále jsem však nepřestával zobecňovat, hledat za rejem tvarů, barev, slov, čísel a tónů skryté příčiny a řády. Začal jsem vytvářet teorie, abstrakce týkající se mnohovesmíru kolem mě. Mnohokrát se mé systémy ukázaly jako nedostatečné, mnohokrát se stavba zhroutila a já jsem, obohacen, začínal znovu od píky. Ponořil jsem se do víru životů a všechno začalo postupně dávat smysl. Systém vjemů, systémy těchto systémů, systémy systémů těchto systémů, vše začalo pozoruhodně zapadat do sebe a z mnohosti vjemů se začal postupně vynořovat jeden jediný Systém, dalo by se i říct jeden jediný Vjem. Nežlobte se, nebude Jej nijak nazývat, nijak omezovat, dávat jakékoli přívlastky, škatulky, aproximace... všechny jsou zavádějící. Prostě Všechno se slévalo Tam Nahoře a já jsem si uvědomil, že nebude trvat dlouho a já se již nebudu muset ani narodit, ani zemřít.

Novinky z náboženského světa

V Islámabádu odsoudil pákistánský soud křesťana Ranípa na doživotí za údajné rouhání – blasfemii, která podle kontroverzního zákona může být potrestána i smrtí. Proti nespravedlnosti tohoto zákona, který tíhu obvinění přenáší na udaného, protestují nejen církve, ale i mezinárodní organizace hájící občanská práva. Zatím docílily jen toho, že žádný z pultuctu rozsudků smrti, vynesených během posledních pěti let, nebyl vykonán.

V hlavním městě Dóhá emirátu Katar v Arábii byla zahájena stavba prvního křesťanského kostela. Základní kámen položil anglikánský arcibiskup z Cantenbury poté, co katarský emír věnoval ze svých latifundií tři pozemky na kostel, pravoslavný chrám a hinduistickou svatyni. Vyznavači těchto věr dosud směli konat bohoslužby jen v soukromých domech.

V Kataru žije přes 100 000 křesťanů. Převážně evangelická menšina zajišťuje provoz infrastruktury jako jsou elektrárny, vodárny a ropné závody, katolická většina z Filipín plní funkci gasarbeiterů v sektoru služeb a své výděvky posílají domů svým rodinám a širšímu příbuzenstvu.

Před 25 lety bylo Španělsko na 1. místě v nedělní docházce do kostela. Dnes nedělní bohoslužby navštěvuje jen každý pátý Španěl. Počet kněží se snížil na polovinu. Pokles však není patrný v řádech, v nichž dosud žije přes 10 000 jeptišek a mnichů.

Ohlášená návštěva papeže ve Španělsku má katolickou víru stimulovat. Očekává se, že polní mše na madridském letišti se zúčastní přes sto tisíc mladých katolíků. Papež Jan Pavel II. provede kanonizaci pěti světců včetně kněze, který během občanské války byl zabit republikány, tak jak to drasticky popsal americký spisovatel Ernest Hemingway ve svém slavném románu Komu zvoní hrana.

Na univerzitě v Glasgowě funguje tým pod vedením reverenda Douga Harrisona, který ve spolupráci se Společností pro psychické bádání zkoumá výpovědi médií ze záhrobí. Po vyloučení cca 30% podvodů, při nichž údajná média získala předem detaily o zemřelých od příbuzných, je většina sdělení až překvapivě banálních a nemohou nijak posílit spiritistickou víru. Pouze 5% výpovědí stojí za podrobnější zkoumání: odhalují obecně neznámé podrobnosti ze života zemřelých nebo mívají prorocký obsah. Řídké jsou předpovědi životních událostí jednotlivců i národů, které se splnily. Zdá se, že módní vlna tzv. channelingu z vyšších duchovních oblastí je na ústupu.

Zpracoval Boris Merhaut z BBC relace Reporting Religion 3. 5. 2003.

Slova moudrých

V současné době prochází svět kritickým obdobím zápasu o lidské – etické hodnoty, jimž byly předřazeny ekonomie a konzum. Dr. Martin Luther King výstižně vyjádřil současný zápas synů světla se syny tmy:

„Naše vědecko ekonomická moc zatlačila moc spirituální. Organizujeme válečné násilí, dezorganizujeme lidi, démonizujeme masmédiá, jakkoliv toužíme po harmonii, klidu a míru. Aby člověk nejen přežil, stejně jako nespočetné formy života kráslicí tuto divuplnou planetu v rámci precizně stvořeného vesmírného systému – je nezbytné – etické obrození. Zážitky vnitřního obrození dosvědčují i vědci, zejména astrofyzikové a kosmonauti.

Hovořil jsem s jedním z nich o tom, že když jeho kosmická loď odstartovala ze Země, nebyl ničím víc, než vědcem, jehož pozorující mysl byla zaměřena na obtížné vědecké poslání, kterým byl pověřen. Když toto poslání dokončil a vracel se domů – na planetu Zemi – mysl se mu začala otevírat vesmírnému celku. Byl uchvácen obdivem ke všemu stvořenému, k matce Zemi, obklopené nebesky modrou září a vypadala tak skvěle a krásně v symfonii paprsků sedmi barevného spektra, že byl uchvácen hlubokou úctou ke všem stvořeným formám života a pochopil duchovním zrakem, proč byl člověk stvořen k obrazu Božímu – jako dobrý hospodář planety, souznějící s plánem stvořitelským. A pokud opustil tuto zemi jako pozorující vědec – vrátil se na ni jako mystik – vycitující duchovní dimenzí zodpovědnost za stav života na planetě...“

Obrazy duše

Růže je bez proč,

kvete, protože kvete.

Nedbá na sebe,

netáže se, zda je vidět.

Angelius Silesius

Sv. Antonius se ptá Boha: Kde jsi byl? Proč jsi nepřišel na počátku, abych ukončil svou trýzeň?

Světelná postava anděla odpoví: Antonie, byl jsem tady, ale čekal jsem, abych viděl tvůj zápas. Protože jsi ve sváru s temnotou obstál, a nepodlehli, budu ti pomáhat.

Když sv. Antonius sám prošel celý vnitřní prostor labyrintu svého srdce a stal se duchovním učitelem, formuloval základní pravidlo, ve kterém shrnul své rané zkušenosti v domě ticha: Uč jen tomu, co jsi sám zkusil!

Cesta do stavu vnitřní vyrovnanosti oproštěné od dialektiky světa protikladů začíná fází úklidu – oddělením od zbytečného balastu, který je nepodstatný a nenese mě dál.

Připravila Miluše Šubartová

DESATERO POKOJE

Jen pro dnešek

se budu snažit prožít den, aniž bych chtěl vyřešit problémy svého života najednou.

Jen pro dnešek

budu co nejpečlivěji dbát na své vystupování, abych se choval důstojně, nebudu nikoho kritizovat a už vůbec se nebudu snažit nikoho korigovat nebo napravovat – jenom sám sebe.

Jen pro dnešek

budu šťasten v jistotě, že jsem stvořen pro štěstí... Nejenom na onom, ale také na tomto světě.

Jen pro dnešek

se přizpůsobím okolnostem, aniž bych vyžadoval, aby se okolnosti přizpůsobily mým přáním.

Jen pro dnešek

věnuji deset minut svého času dobré četbě. Dobrá četba je pro život duše stejně nutná, jako je výživa nutná pro život těla.

Jen pro dnešek

vykonám dobrý skutek a nebudu o tom nikomu vyprávět.

Jen pro dnešek

vykonám něco, do čeho se mi vůbec nechce. A kdybych se snad cítil uražen, dám si pozor, aby to nikdo nezpozoroval.

Jen pro dnešek

si připravím přesný program. Možná jej přesně nedodržím, ale určím si jej. A budu se chránit před dvěma zly: před chvatem a nerozhodností.

Jen pro dnešek

budu pevně věřit, že dobrotivá Boží prozřetelnost se o mne stará, jako by mimo mne nebylo nikoho na světě. Budu tomu věřit, i kdyby okolnosti nasvědčovaly opaku.

Jen pro dnešek

nebudu mít strach. Obzvláště nebudu mít strach se radovat ze všeho, co je krásné a věřit v dobrotu.

Je mi dáno po dobu dvanácti hodin vykonávat dobro, kdybych si měl myslet, že to mám konat po celý život, vzalo by mi to patrně odvalu.

Utište se!

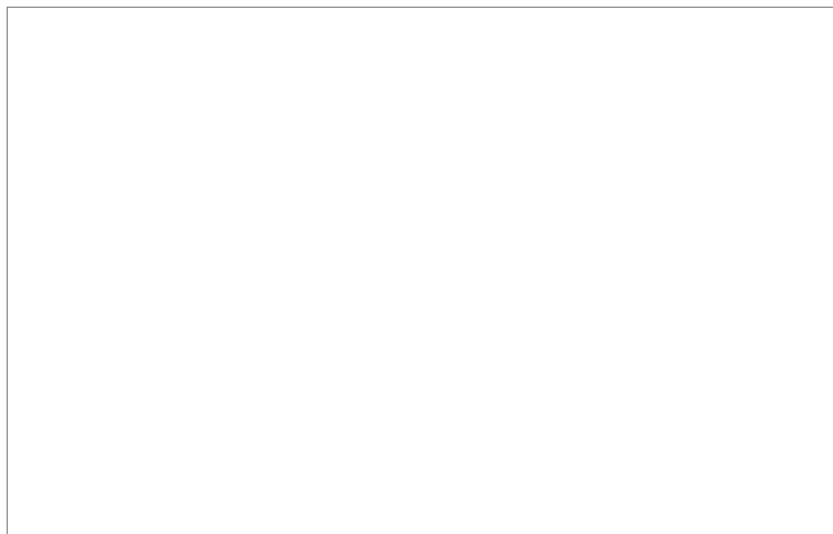
Čas strávený v tichosti není nikdy ztracený. Naladte se na boží zdroj – na pramen veškerého stvoření. Když jsou okolnosti jakkoli špatné, i když musíte čelit jakýmkoli problémům, nebo když vaše záležitosti se mohou tak špatnými zdát, důvěřujte v Boží sílu a pomoc. Učte se naslouchat tomuto tichému vnitřnímu hlasu hluboko ve svém nitru.

V jednotě a ve spojení s Ním můžete vykonat vše.

Budte si toho neustále vědomi a kráčejte vpřed s vírou.

Budte trpěliví a naplnění láskou!

Podle Eileen Caddyové: „Živoucí slovo“

Pf 2004

mnoho úspěchů, zdraví a štěstí v novém roce

Střípky zrcadla pravdy

Tři věci se snaž ovládat – své nálady, svůj jazyk, své chování.

Tři věci se snaž posilovat – svou odvahu, svou laskavost, svou vlídnost k bližním.

Tři věci bys měl obdivovat – přírodu, děti, sílu stvoření.

Tři věci bys měl rozdávat – peníze potřebným, útěchu trpícím a pochvalu těm, kteří si ji zaslouží.

Tři věci se chraň – tvrdosti srdce, přecitlivosti, nevděčnosti.

O tři věci usiluj pro sebe i pro druhé – o zdraví, o veselou mysl, o dobré přátele.